

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3237/2020
24.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Зоране Делибашић и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Ивковић, адвокат из ..., против тужених АД „Железнице Србије“ Београд и АД за железнички превоз путника „Србија воз“, Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2223/20 од 13.08.2020. године, у седници већа одржаној дана 24.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2223/20 од 13.08.2020. године, као о изузетно дозвољеној.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2223/20 од 13.08.2020. године и пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 1314/19 од 03.12.2019. године и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 1314/19 од 03.12.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се тужени обавезу да тужиоцу на име неисплаћеног топлог obroка, за период од 12.02.2015. године до 12.02.2018. године, солидарно исплате износ од 151.166,18 динара у појединачним месечним износима, са законском затезном каматом, као што је наведено овим ставом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев којим је тражено да се обавезу тужени да тужиоцу на име регреса за коришћење годишњег одмора, солидарно исплате укупан износ од 100.413,31 динара и то: за 2015 годину - износ од 51.485,00 динара, са законском затезном каматом од 01.01.2016. године до исплате; за 2016. годину - износ од 49.928,31 динара, са законском затезном каматом од 01.01.2017. године до исплате. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака страна сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2223/20 од 13.08.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 1314/19 од 03.12.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права,

предлажући да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је закључио да су испуњени услови из члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/2014), за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе, будући да је Врховни касациони суд у више одлука изразио став у ситуацији када послодавац право запослених на исплату трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора не искаже у платној листи запослених, који се разликује од става израженог у побијаној пресуди.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија основана.

Према чињеничном стању, на коме су засноване побијане одлуке тужилац је био у радном односу код првотуженог до статусне промене - 01.09.2015. године, а након тога, код друготуженог (као послодавца следбеника), на радном месту машиновођа. Вештачењем спроведеним у циљу утврђивања да ли је тужиоцу за спорни период обрачунат и исплаћен топли оброк и регрес за коришћење годишњег одмора, констатовано је, на основу увида у обрачунски лист тужиоца, да је тужени обрачунавао и исплаћивао основну зараду тужиоцу по вредности једног радног часа, у складу са чланом 5. Анекса Колективног уговора, с тим да тужени није накнаду на име топлот оброка и регреса приказивао одвојено од основне зараде у обрачунским листама тужиоца, те је вештак за спорни период обрачун извршио у складу са одредбама Колективног уговора туженог из 1995. године, који је био важећи 2002. године, када су тужиоцу последњи пут исплаћени трошкови исхране и регреса одвојено од зараде и приказани у обрачунским листићима при чему је тужилац од туженог добио обавештење да су трошкови исхране и регреса укључени у цену рада, али тужени нису доставили структуру цене рада.

Нижестепеним одлукама је одбијен тужбени захтев за исплату накнаде регреса за годишњи одмор, као и накнаде на име трошкова исхране у току рада, уз закључак судова да су ови трошкови тужиоцу исплаћени правилно, кроз цену рада, а према општим актима туженог.

Врховни касациони суд налази да је нижестепеним одлукама погрешно примењено материјално право, због чега је чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Законом о раду прописано је право запосленог на накнаду трошкова у вези са радом, а Законом о изменама и допунама Закона о раду ("Службени гласник РС" бр.61/05), који се примењује од 01.01.2006. године, поново је прописано и право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регреса за коришћење годишњег одмора (члан 118. тачка 1, 5. и 6.), што мора бити исказано у обрачунској листи за све запослене. Почев од 01.01.2006. године послодавцима је остављена могућност да својим актима о расподели зараде могу уговорити мањи или већи износ регреса и топлот оброка, од онога који је предвиђен Општим колективним уговором и Законом о раду, али само уколико су донели одлуку којом су предвидели висину регреса и топлот оброка. Међутим, у конкретном случају, тужени у току поступка није доставио такву

одлуку суду, као ни судском вештаку ради израде налаза и мишљења, из чега се основано може закључити да исту није ни донео. При томе, висина трошкова на име регреса за годишњи одмор као и на име трошкова исхране у току рада, мора бити одређена линеарно за све запослене, односно ови трошкови морају бити исплаћени свим запосленима у истом износу, без обзира на стручну спрему, звање и радно место. Имајући ово у виду, не може се прихватити навод туженог, као ни закључак другостепеног суда, да су запосленима, па и тужиоцу, ови трошкови исплаћени кроз висину цене рада, с обзиром да тужени није могао да се изјасни о њиховој висини, нити је износ накнаде за регрес и топли оброк исказао у платној листи запослених (па и тужиоца), како је то прописано чланом 105. став 1. и чланом 121. став 1. Закона о раду. Из наведеног произлази закључак да је тужени, у погледу исплате наведених накнада, цитиране законске одредбе примењивао на штету тужиоца.

Како је због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено, Врховни касациони суд је применом члана 416. став 2. ЗПП, одлучио као у изреци.

У поновном поступку другостепени суд ће утврдити чињенично стање, имајући у виду примедбе из овог решења, а потом донети правилну и закониту одлуку.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**